

Quan la va veure
per última vegada?

**LEMONY
SNICKET**

IL·LUSTRACIONS DE SETH
TRADUCCIÓ DE JOAN PUNTÍ

laGalera

Títol original:
All the Wrong Questions: When Did You See Her Last?

Primera edició: març de 2014

Adaptació de coberta: Marquès, SL
Maquetació: Adriana Martínez

Edició: Marcelo E. Mazzanti
Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir
Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

*Text published by arrangement with Charlotte Sheedy Literary Agency
through International Editors Co., S.L. Spain. All rights reserved.
Illustrations published by arrangement with Little, Brown, and Company,
New York, New York, USA. All rights reserved.*

Text © 2013, Lemony Snicket
Il·lustracions © 2013, Seth
Traducció © 2013, Joan Puntí Recasens
© 2014, la Galera, SAU Editorial
per l'edició en llengua catalana

la Galera, SAU Editorial
Josep Pla 95, 08019 Barcelona
www.lagalera.cat
lagalera@grec.cat

Imprès a Limpergraf
Mogoda, 29-31. Pol. Ind. Can Salvatella
08210 Barberà del Vallès

Dipòsit legal: B-1.406-2014
Imprès a la UE
ISBN: 978-84-246-5172-5

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

CAPÍTOL 1

Una ciutat, una estàtua i una persona segrestada. Jo era a la ciutat quan em van contractar per rescatar aquesta persona, i em va semblar que l'estàtua havia desaparegut per sempre més. Aleshores jo tenia gairebé tretze anys i anava errat. Errat del tot. Hauria d'haver-me preguntat: «Com és possible que algú que ha desaparegut sigui a dos llocs alhora?». Però em vaig fer la pregunta equivocada, quatre preguntes equivocades, si fa no fa. Tot seguit us parlaré de la segona.

PREGUNTES EQUIVOCADES

Feia fred aquell matí i m'havia de tallar els cabells. No em feia cap gràcia. Quan et cal tallar-te els cabells, és com si no tinguessis ningú que s'ocupés de tu. En el meu cas era ben bé així. Al Lost Arms, l'hotel on m'allotjava, no hi havia ningú que s'ocupés de mi. La meva habitació es deia *Suite* Extrem Orient, tot i que no era pas una *suite*, i la compartia amb una senyora que es deia S. Theodora Markson, tot i que desconec què volia dir aquella S. No era una habitació especialment bonica, de manera que mirava de passar-hi com menys temps millor, només hi era quan dormia, quan provava de dormir, quan ho feia veure o bé per fer-hi algun àpat. La Theodora s'ocupava de cuinar tot el que menjàvem, tot i que *cuinar* em sembla una paraula massa delicada per descriure el que feia. I el que feia era comprar queviures en una botiga mig buida que hi havia uns quants carrers més avall i tot seguit els escalfava en un fogó petit que abans havia d'endollar a la paret. Aquell matí l'esmorzar consistia en un ou ferrat, que la

Theodora em va servir damunt d'una tovallola de bany. Mai no es recordava de comprar plats, tot i que de tant en tant es recordava de culpar-me a mi per permetre que se n'oblidés. La major part de l'ou va quedar enganxat a la tovallola, de manera que no vaig menjar gaire, però vaig aconseguir trobar una poma que no estava gaire macada i ara m'estava assegut al rebedor de l'hotel amb el cor enganxós a la mà. Al rebedor no hi havia gran cosa a veure. Hi havia un home que es deia Prosper Lost, que dirigia el local amb un somriure que em feia tirar enrere, com qui veu una bestiola sortint d'un ca-laix. També hi havia un telèfon en una petita cabina en un racó, que gairebé sempre estava ocupat, i una estàtua de guix que representava una dona sense roba ni braços. Li hauria anat bé un jersei, un de llarg i sense mànigues. M'agradava seure en un sofà brut que hi havia als peus de l'estàtua per rumiar. Si voleu saber la veritat, pensava en l'Ellington Feint, una noia amb unes celles estranyament arquejades, com signes d'interrogació, i uns ulls verds, amb un

PREGUNTES EQUIVOCADAS

somriure que podia voler dir qualsevol cosa. Feia temps que no veia aquell somriure. L'Ellington Feint havia fugit amb una estàtua que era una reproducció de la Bombinating Beast. Aquella bèstia era una criatura terrible que apareixia als mites antics i a qui tant els mariners com els ciutadans en general temien trobar-se algun dia. A mi només em preocupava trobar l'Ellington. No sabia on era ni quan la tornaria a veure. El telèfon va sonar a l'hora convinguda.

–Hola? –vaig dir.

Després d'un silenci molt ben mesurat, una veu de noia va respondre:

–Bon dia, bon dia. Estic fent una enquesta voluntària. Una *enquesta* vol dir que hauràs de respondre a unes preguntes, i *voluntària* vol dir que...

–Sé perfectament què vol dir *voluntària* –vaig interrompre-la jo, tal com havia planejat–. Vol dir que jo m'ofereixo voluntari.

–Correcte, senyor –va dir ella. Era divertit sentir la meva germana parlant-me de vostè–. Creu

que és un bon moment per respondre a unes quantes preguntes?

–Sí, ara mateix disposo d'uns minuts.

–La primera pregunta és quanta gent viu a casa seva?

Vaig donar un cop d'ull a Prosper Lost, dret darrere del seu escriptori a l'altra punta del rebedor i mirant-se les unghes. No trigaria a adonar-se que era al telèfon i buscaria una excusa o altra per apropar-se a xafardejar.

–Visc tot sol –vaig dir jo–, però és una situació temporal.

–Entenc perfectament què vol dir. –De la resposta de la meva germana vaig deduir-ne que devia ser en un lloc on no tenia intimitat. Darrerament no era gens segur parlar per telèfon, i no només per la gent que escoltava d'amagat. Hi havia un home que es deia Hangfire, un malvat que s'havia convertit en l'objecte principal de les meves investigacions. En Hangfire tenia la capacitat inquietant d'imitar qualsevol veu, de manera que mai no

PREGUNTES EQUIVOCDES

sabies del cert amb qui estaves parlant. Tampoc no podies saber del cert quan tornaria a aparèixer ni amb quines intencions. Tot plegat eren massa incerteses.

–De fet –va continuar la meva germana–, les coses a casa meva s’han complicat tant que dubto que pugui tornar a posar els peus a la biblioteca.

–Em sap greu sentir-ho –vaig dir jo, fent servir un codi per dir que em sabia greu. Darrerament la meva germana i jo ens comunicàvem a través de la xarxa de biblioteques. Pel que havia entès, em va semblar que a partir d’aquell moment ja no seria possible.

–La meva segona pregunta és: prefereix anar al museu sol o amb companyia?

–Amb companyia –vaig respondre ràpidament–. Ningú no hauria de visitar un museu tot sol.

–I si no pogués anar-hi amb el seu acompanyant habitual –va preguntar ella–, perquè és molt, molt lluny?

Vaig quedar-me uns segons observant el telè-

fon que tenia a la mà, com si a través d'aquells petits foradets pogués arribar a l'altra punta de la ciutat, on la meva germana treballava d'aprenent, com jo.

–Aleshores hauria de trobar un altre acompanyant –vaig dir jo–. Molt millor això que anar-hi tot sol.

–I si no trobés la persona adequada? –va preguntar, i, de sobte, li va canviar la veu, com si hagués entrat algú a l'habitació–. Aquesta és la tercera pregunta, senyor.

–Llavors preferiria no anar al museu –vaig dir, però en aquell moment em va interrompre la visió de la senyora S. Theodora Markson que baixava les escales. Primer li vaig veure els cabells, un embolic salvatge com si uns quants caps s'haguessin embrancat en un combat. Els seguia la resta del cos, alt i amb cara de pomes agres. Hi havia molts misteris que encara no havia aconseguit resoldre, i els cabells de la meva tutora eren potser el cas irresolt més misteriós de tots.

–Però, senyor –continuava la meva germana,

PREGUNTES EQUIVOCADAS

però jo la vaig haver d'interrompre una altra vegada.

–Dóna records a en Jacques de part meva –vaig dir, una frase que volia dir dues coses. La primera: ‘He de penjar’. La segona volia dir literalment el que havia dit.

–Però si ets aquí, Snicket –va dir-me la Theodora–. T’he buscat pertot arreu. És un cas evident de desaparició.

–No és un cas de desaparició –vaig dir jo, pacient–. Ja t’he dit que seria al rebedor.

–Pensa una mica –va dir la Theodora–. Ja saps que al matí sempre estic una mica espessa i tu hauries de tenir-ho en compte. Si al matí has d’anar a algun lloc, m’ho hauries de dir la tarda abans. Però, en canvi, tu no ets ni a un lloc ni a l’altre. Aquest matí, però, Snicket, som rastrejadors.

–«Rastrejadors»?

–És un terme per designar una persona que troba persones desaparegudes i les fa tornar. Vinga, Snicket, que tenim molta pressa.

La Theodora tenia un vocabulari impressionant

que podia resultar encisador quan l'utilitzava en el moment adequat. Però quan tens molta pressa i algú fa servir una paraula com ara *rastrejador*, que segurament no has sentit mai abans, aleshores aquest vocabulari tan impressionant pot arribar a ser força empipador.

Una altra manera de dir-ho seria *enutjós*. Una altra seria *carregós*. Una altra seria *emprenyador*. Una altra seria *exasperant*. Una altra seria *atipador*. Una altra seria *feixuc*. Una altra seria *pesat*. Una altra seria *mortificant*. Una altra seria *incòmode*. També podríem dir que és *trabalsador*, *enfollidor*, *irritant*, *verinós*. També podríem dir que és *enfadós*, *vexant*, *ofenós*, *desesperant*, *inquietant* o que *et treu de polleguera*, que *toca la pera*, que *et fa bullir la sang*, que *et fa perdre l'oremus* o *els estreps*, que *toca el voraviu* o *et fa empenyar com una mona* i també que *et fa perdre el temps quan no tens temps per perdre*. Vaig sortir del Lost Arms darrere la Theodora fins al seu cotxe esportiu atrotinat, que havia aparcat de qualsevol manera damunt de la

PREGUNTES EQUIVOCADAS

vorera. Es va asseure al seient del conductor i es va posar el casc de cuir que sempre duia per conduir i que era el principal sospitós del misteri del seu pentinat estrofolari.

Érem en un poble que és deia Stain'd-by-the-Sea, tot i que ni era prop del mar ni amb prou feines era un poblet. Els carrers eren molt tranquils i hi havia un munt d'edificis abandonats, però de tant en tant encara podies trobar algun indici de vida. Vam passar per Hungry's, un restaurant on encara no havia entrat mai a menjar, i a través de les finestres vaig veure que hi havia unes quantes persones esmorzant. Vam passar pel Partial Foods, on solíem anar a comprar queviures, i vaig veure una o dues persones passejant entre les lleixes mig buides. Al cafè The Black Cat hi havia una figura obscura darrere el taulell, prement un dels tres botons automatitzats per servir cafè o pa als clients o per accedir a l'àtic, que en el seu moment havia servit d'amagatall ideal. En aquell trajecte també vaig veure una cosa nova a la ciutat, una cosa enganxada als fanals i als

plafons de fusta amb què cobrien les portes i finestres dels edificis abandonats. N'hi havia fins i tot a les bústies, tot i que anàvem tan de pressa que amb prou feines vaig poder llegir una paraula.

–Aquest és un assumpte crucial –deia la Theodora–. Ens han donat aquest cas tan important gràcies a l'èxit de la nostra missió anterior, el robatori de l'estàtua de la Bombinating Beast.

–No em sembla pas que en puguem dir un èxit.

–Se me'n fum com en vulguis dir –va fer ella–. Procura assemblejar-te una mica més al teu predecessor, Snicket.

Estava tip de sentir parlar de l'aprenent que m'havia precedit. A la Theodora li havia agradat més, cosa que a mi em feia pensar que devia ser pitjor.

–Ens van contractar per tornar l'estàtua als seus propietaris legítims –li vaig recordar–, tot i que al final va resultar que tot plegat era un dels trucs d'en Hangfire, i ara tant l'estàtua com aquell malvat vés a saber on són.

PREGUNTES EQUIVOCADAS

–El que et passa a tu és que no et pots treure del cap aquella noia, l'Eleanor –va dir la Theodora–. La cupiditat no és una qualitat gens atractiva en un aprenent, Snicket.

No acabava de tenir clar què volia dir *cupiditat*, però començava amb la paraula *Cupido*, el déu alat de l'amor, i la Theodora la va pronunciar amb el to de veu que se sol fer servir per fer la punyeta als nois que tenen amiguetes. Vaig adonar-me que m'estava posant vermell i no tenia ganes de dir-li quin era el seu nom de debò, que no era Eleanor.

–Corre perill –vaig dir–, i jo li vaig prometre que l'ajudaria.

–No et concentres en la persona adequada –va dir la Theodora i em va llançar un sobre damunt la falda. El sobre tenia un segell negre que algú havia trencat. A dins només hi havia un tros de paper amb la fotografia d'una noia que devia ser uns quants anys més gran que jo. Tenia els cabells tan rossos que semblaven blancs i unes ulleres que li empeticien els ulls. Les ulleres eren brillants,

o potser només reflectien el flaix de la càmera. La roba que duia era nova, amb ratlles blanques i negres noves de trinca, com una zebra acabada de polir. S'estava dreta en el que vaig suposar que devia ser la seva habitació, que també semblava nova. Podia veure la punta d'un llit brillant amb una calaixera brillant amb una pila de trofeus al damunt que semblava que hagués guanyat el dia abans. A la majoria dels trofeus que vaig veure hi havia el perfil d'un atleta al damunt d'un pedestal. N'hi havia amb formes brillants i estranyes. Em recordaven les il·lustracions dels llibres de ciències que serveixen per explicar les coses minúscules de les quals se suposa que està fet el món. Les úniques coses que no semblaven noves a la fotografia eren el barret que duia, rodó i de color de gerds, i la cara de pomes agres. Feia cara de no estar gens contenta que li fessin una foto i alhora feia la impressió que posava morros tot sovint. Sota la imatge de la noia amb cara de pomes agres hi havia el seu nom imprès: SENYORETA CLEO KNIGHT, i

al capdamunt del cartell hi havia impresa una altra paraula amb una tipografia força més gran. Era la mateixa paraula que havia llegit en altres exemplars del cartell que havia vist per tota la ciutat.

DESAPAREGUDA.

Aquella paraula feia referència a la noia, però tanmateix podria haver servit per definir qualsevol altra cosa en aquella ciutat. L'Ellington Feint havia desaparegut. L'esportiu de la Theodora va passar a tota velocitat pel costat d'edificis on no havia negocis oberts ni hi vivia ningú. Em vaig adonar que anàvem cap a l'edifici més alt de la ciutat, una torre amb forma de bolígraf enorme. Temps enrere la ciutat s'havia fet famosa per la producció de la tinta més fosca del món, provinent de pops espanyols que tremolaven en pous profunds que temps enrere havien estat sota l'aigua. Però, en drenar el mar, tot el que havia quedat era una extensió càctica i estranya d'algues que continuaven vives, tot i que l'aigua feia temps que havia desaparegut. Ara ja no quedaven gaires pops i amb el temps només

QUAN LA VA VEURE PER ÚLTIMA VEGADA?

quedarien les algues lluent del Clusterous Forest.
«Aviat no quedarà res de res, Snicket», vaig pensar.
La teva tutora té tota la raó. Si no t'afanyes a trobar
el que s'ha perdut, ja no quedarà res per trobar.